

Este creștinismul o chestiune personală?

Tot mereu se aude propoziția: „Religia este chestiune personală!” E drept? Noi vrem să întrebăm: „Este creștinismul o chestiune personală?” - sau și mai bine: „Este poziția de creștin o chestiune personală?”

Înainte de a răspunde la aceste întrebări, aș vrea să pun o contraîntrebare: Gândiți-vă la o monedă de cinci mărci. Ce se află imprimat pe ea? Un 5, sau un vultur? Amândouă! Moneda de cinci mărci are două fețe. La fel este și cu întrebarea: „Este creștinismul o chestiune personală? Răspuns: Ambele! Da, și nu!

O poziție creștină corectă, vie are două laturi: una strict personală, și alta strict publică. Unde lipsește una din cele două, ceva nu e în ordine!

Aș vrea să vă arăt acum ambele fațete ale unei poziții creștine corecte, lucrate de Duhul Sfânt.

I. Poziția creștină are o latură strict personală

Ca să vă explic aceasta, vreau să încep cu o istorie. Cineva mi-a zis odată că aș fi un „povestitor”. Atunci i-am răspuns: „Nu este nimic rușinos în asta. Totdeauna mi-e tare teamă să n-adoarmă oamenii în biserică. Dar dacă le povestesc din când în când câte o istorioară, asta îi ține treji! În afară de asta, doar întreaga noastră viață e țesută din istorii – și nu din teorii.

În regiunea Ravenberg trăia în secolul trecut un predicator cu numele de Johann Heinrich Volkening. Predicile lui au fost originea unei puternice mișcări de trezire, și tot ținutul din jurul Bielefeld-ului a fast transformat. Acest Volkening a fost chemat într-o seară la un țăran bogat, care avea o gospodărie mare și era un om cinstit și harnic. Dar ura profund adunările de evanghelizare - știți, el nega că este păcătos. El nu avea nevoie de un Mântuitor mort pe cruce. El spunea: „Fac ce este bine și nu-mi pasă ce zic alții!” - Într-o zi Volkening este chemat la el, pentru că țăranul era bolnav pe moarte și vroia cina. Volkening se duce la el. El era un om înalt, ai cărui ochi de un albastru strălucitor atrăgeau în chip deosebit atenția. Se apropie de patul bolnavului, îl privește îndelung fără să spună nimic și apoi zice: „Hinrich, sunt tare îngrijorat pentru tine. Drumul pe care l-ai urmat până aici nu duce la cer, ci drept în iad”. Apoi se întoarce și pleacă. Țăranul cel bogat, roșu de mânie, urlă: „Asta-i pastor? Asta-i dragostea creștină?” Apoi vine noaptea. Țăranul, grav bolnav, stă treaz. Conștiința îl chinuie: „Tu nu ești în drum spre cer, ci spre iad... Dacă ar fi adevărat!” În memorie îi revin mai multe păcate. El nu l-a dat lui Dumnezeu cinstea cuvenită. Iar ocazional a știut să înșele pe alții într-un mod foarte viclean. În nopțile următoare îl cuprinde spaima. El nu mai e liniștit. Deodată, știe cât de multă vină este în viața lui și că n-are nici un drept să se socotească un copil al lui Dumnezeu. Acum ar vrea cu adevărat să se întoarcă. După trei zile își trimite din nou nevasta la Volkening ca să-l aducă. Este seara târziu, dar Volkening vine imediat. Țăranul îi spune cu o voce foarte scăzută: „Pastore, cred că trebuie să mă întorc la Dumnezeu!” „Da”, spune Volkening, „cu vârsta omul se înțelepțește. Dar, pocăințele grăbite sunt pocăințe moarte! Trebuie ceva mai profund”. Se întoarce și pleacă. Țăranul e cuprins de o mânie și mai mare. Asta v-ar fi înfuriat și pe voi, nu-i așa? În fond, n-ar fi trebuit ca Volkening să se arate puțin mai drăguț cu țăranul? Căci omul acesta era la doi pași de moarte. Dar Volkening trăia în intimitate cu Dumnezeu. El știa ce spunea. După trei zile, pe țăran îl cuprinde o disperare copleșitoare. Ei știe că va muri. Și se întrebă: „Ce loc au avut în viața mea dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea?” El disprețuise toată viața pe Mântuitorul care a murit pentru el. Îl respinsese de fiecare dată pe Acela care, în dragostea Lui, i Se arătase. El stă la marginea iadului și e un om complet deznădăjduit. „Nevastă!”, o roagă el, „adu-l pe pastor!” Ea răspunde: „Nu, nu mă mai duc. N-are nici un rost!” „Nevastă, adu-l! O să ajung în iad!” Atunci femeia se duse. Când a venit Volkening, a găsit un om care a înțeles versetul: „Nu vă înșelați. Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera”. Volkening se așează pe un scaun lângă pat și întrebă: „Nu-i așa că mergi drept în iad?” „Da, în iad mă duc!” Atunci Volkening spune: „Hinrich, hai să mergem la Golgota! Isus a murit și pentru tine!” Iar acum îi spune pe un ton binevoitor și prietenos cum salvează Isus pe păcătoși. Și pentru aceasta, trebuie ca mai întâi să ne dăm seama de propria stare de păcat, să nu mai tot repetăm: „Fac ce este bine și nu-mi pasă ce zic alții!”, și apoi să ne ținem numai de adevăr. Numai atunci ne poate Isus salva! Deodată, țăranul înțelege: „Isus

a murit pentru mine la cruce! El a plătit pentru păcatele mele! El poate să-mi dea singura justificare valabilă în ochii lui Dumnezeu!” pentru prima oară se roagă țăranul cu adevărat „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul! Doamne Isuse, salvează-mă de iad!” Volkening pleacă în tăcere. El lasă în urmă un om care cheamă pe Isus. Volkening e liniștit, pentru că în Biblie este scris de trei ori: „Cine va chema Numele Domnului va fi mântuit!” Când vine iarăși ziua următoare, află un om care a găsit pacea cu Dumnezeu! „Ei, cum e, Hinrich?” Și Hinrich răspunde: „El m-a primit - prin har!” S-a întâmplat o minune!

Vedeți, așa și-a trăit un țăran nașterea din nou. Și acum vreau să vă mai spun o istorie: Un om învățat a venit la Isus noaptea și I-a spus: „Doamne Isuse, aș vrea să discut cu Tine despre chestiuni religioase”. Domnul Isus îi răspunde: „Nu are nici un rost să discutăm! Dacă nu se naște cineva din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu!” „Cum se face asta?”, întreabă omul. „Poate omul bătrân să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască din nou?” Dar Isus rămâne pe poziție: „Dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu. Aceasta este latura personală a poziției de creștin, anume, că cineva ajunge la viață intrând pe poarta cea strâmtă, că se naște din nou prin marea minune a lui Dumnezeu.

Acestea nu sunt chestiuni teologice lipsite de importanță ce vă spun eu vouă, ci e vorba de salvarea voastră veșnică. S-ar putea ca la căpătâiul vostru, când o să muriți, să nu stea nici un Volkening. Ați face deci bine să mă ascultați. Nașterea din nou presupune că am sfârșit prin a da dreptate lui Dumnezeu că sunt un om pierdut și admit că inima mea este rea. Nașterea din nou presupune dorul după Isus, care e singurul Mântuitor al lumii. De asemenea, ea presupune mărturisirea sinceră făcută Mântuitorului: „Am păcătuit împotriva cerului și împotriva Ta”. Ea presupune credința: „Sângele Lui mă curăță de orice păcat. El plătește pentru mine și-mi dă dreptatea care este valabilă în fața lui Dumnezeu”. Nașterea din nou presupune predarea clară și hotărâtă lui Isus. Și ea presupune că Duhul Sfânt îmi spune: „Tu ești acum primit!” Biblia numește aceasta „pecetluire”. Fără naștere din nou nu intri în împărăția lui Dumnezeu! Dar cine a devenit copil al lui Dumnezeu o știe. Dragi prieteni, dacă sunt pe cale să mă înec și cineva mă trage afară din apă, atunci știu că sunt salvat, că sunt iarăși pe pământ tare și pot respira iarăși normal!

Vedeți, aceasta e latura personală a poziției de creștin. Fiecare trebuie să treacă personal prin ea dacă vrea să aibă viața veșnică. Când mă uit înapoi și mă gândesc la modul cum am devenit proprietatea Domnului Isus, mi se pare ca o minune. Eu trăiam departe de Dumnezeu și în toate păcatele. Dar Domnul Isus a intrat apoi în viața mea. Iar acum Îi aparțin și aș vrea să am zece vieți ca să-i avertizez pe oameni de pierzare și să-i chem la Isus. Te rog: nu te odihni până nu ai trecut prin nașterea din nou și nu știi:

„E ceva deosebit să fii al Mântuitorului

Eu al Tău, Isuse, și Tu al meu

Cu adevărat să zic așa...”

Dar nașterea din nou nu e sfârșitul, ci începutul vieții personale de creștin. Apoi se continuă cu latura personală a poziției de creștin.

Din clipa convertirii mele am știut: „Acum trebuie neapărat să aud în fiecare zi glasul noului meu Prieten!” Astfel, am început să citesc în Biblie. Oamenii cred astăzi că numai un pastor citește Biblia. Aproape de locuința mea, în Essen, este o grădină publică. Îmi place să mă duc acolo în fiecare dimineață și să-mi citesc Biblia, mergând înapoi și-ncoace. Oamenii care locuiesc în apropiere mă observă. Și de curând cineva mi-a spus: „Vă văd mereu cum vă citiți breviarul”. Acesta e citit de preoții catolici. El nu putea să-și închipuie că eu citesc o carte pe care orice laic putea la fel de bine s-o citească. Dar Biblia o poate citi oricine!

Când fac o tabără cu tinerii mei aici la Essen, atunci ne adunăm în fiecare dimineață înainte de micul dejun la un sfert de oră de reculegere. Cântăm mai întâi o cântare de dimineață, apoi citim o meditație pe ziua respectivă. Pe urmă indic un text biblic, și fiecare se așează apoi într-un colț liniștit și-și citește pentru el textul. Cei ce au făcut un început cu Isus, un început în viața de credință, o fac și acasă, pentru că nu pot trăi fără să audă glasul Bunului Păstor și fără să vorbească cu El. Acum, te rog: înviorează-ți latura personală a poziției tale de creștin începând să citești Noul Testament! Un sfert de oră liniștită dimineața sau seara!

Iar când închizi iarăși Noul tău Testament, împreună-ți mâinile și spune: „Doamne Isuse, acum trebuie să vorbesc cu Tine. Astăzi am atâtea de făcut. Ajută-mă să le duc cu bine la capăt! Păzește-mă de păcatele mele favorite! Dă-mi dragoste pentru alții! Dă-mi Duhul Sfânt!” Roagă-te! Vorbește cu Isus! El este aici! El te aude! De latura strict personală a unei poziții de creștin ține și faptul că un creștin vorbește cu Domnul lui.

Deunăzi, ziceam unui domn care venise la credință: „Aveți nevoie zilnic de un sfert de oră liniștită cu Dumnezeu!” Atunci el a zis: „Pastore Busch, doar nu sunt pastor. El are timp pentru asta. Dar eu? Eu am îngrozitor de multe de făcut”. I-am răspuns: „Ascultați-mă! N-o să ajungeți niciodată să le terminați, nu-i așa?” „Așa e!”, a recunoscut el. „Vedeți”, am spus eu, „asta-i pentru că nu aveți acel sfert de oră de reculegere. Dacă vă obișnuți să vorbiți dimineța cu Isus, să citiți apoi câteva versete din Biblie și apoi să vă rugați iarăși asupra lor, veți vedea că e o joacă să terminați cu treaba. Da, cu cât aveți mai mult de lucru, cu atât mai multă nevoie aveți de acel sfert de oră liniștit. Mai târziu, acesta va deveni poate o jumătate de oră, pentru ca să aveți timp să aduceți înaintea Domnului tot ce vă preocupă. Dar dintr-o dată totul merge mai bine. Vorbesc din experiență. Uneori așa mi se întâmplă și mie. De abia mă scol din pat că și sună telefonul. Apoi mă duc la poartă să iau ziarul. Apoi sună iarăși telefonul. După aceea vine cineva în vizită. Dar toată ziua sunt agitat. Nimic nu merge. Dintr-odată îmi trece prin minte: „Păi sigur, dacă încă n-am vorbit cu Isus! Și nici El n-a avut ocazia să-mi vorbească! Nu e de mirare că totul merge pe dos!”

Înțelegeți, clipele de liniște petrecute în prezența lui Isus sunt deci unul din aspectele laturii strict personale ale vieții creștine!

Un alt aspect este așa numita răstignire a cărnii. În viața mea am vorbit multor oameni. Și de fapt toți se plâng de ceva. Soțiile se plâng de soții lor. Bărbații se plâng de nevestele lor. Părinții se plâng de copiii lor. Copiii se plâng de părinții lor. Dar ei nu se gândesc că arătând pe cineva cu degetul și zicând: „El e de vină că nu sunt fericit!” de fapt arată cu trei degete spre ei înșiși. Crede-mă, dacă ai un sfert de oră cu Isus, atunci El o să-ți descopere că tu ești de fapt pricina nefericirilor tale. Căsnicia ta nu merge bine, pentru că nu trăiești sub privirile lui Dumnezeu. Afacerile nu-ți merg pentru că nu umbli înaintea lui Dumnezeu. Creștinii trebuie să învețe în fiecare zi să-și răstignească natura veche.

Vreau să vă spun o experiență personală pe care tocmai am făcut-o. Am participat zilele acestea la o săptămână de vacanță cu cincizeci de colaboratori în lucrarea cu tinerii din Essen. A fost nespuse de frumos. Eram așa de fericiți împreună, încât nici nu pot spute. Totul era așa de binecuvântat. Și totuși, din când în când, au fost dificultăți. Dar înainte de a lua cina în ultima zi, s-a întâmplat că dintr-odată s-au ridicat uni și s-au dus la alții, zicând: „Te rog, iartă-mă pentru asta sau aia”. Eu am trebuit să merg la trei persoane și să le spun: „Iartă-mă că ți-am vorbit deunăzi așa de dur!” Atunci unul a răspuns: „Dar aveți dreptate!” „Totuși, iartă-mă”, l-am rugat eu. Înțelegeți: Îmi venea greu să mă smeresc înaintea unui tânăr de 20 de ani. Dar n-am avut liniște până n-am făcut-o.

Dacă ai un timp zilnic cu Isus, atunci înveți și să-ți răstignești în fiecare zi natura veche. Și atunci vei vedea cum în jurul tău totul devine frumos. Asta ține de latura strict personală a vieții creștine. Iar dacă nu știi nimic de asta, încetează de a te mai numi creștin.

Vedeți, adesea merg pe stradă și cuget astfel: oamenii cu care mă întâlnesc sunt creștini, aproape toți plătesc impozitul bisericesc. Dacă aș opri acum pe cineva și l-aș întreba: „Scuzați! Sunteți creștin?” atunci mi s-ar răspunde: „Desigur! Doar nu sunt musulman!” Dar dacă aș întreba mai departe: „Spuneți-mi: Vi s-a întâmplat vreodată să nu puteți dormi de bucurie că sunteți creștin?”, atunci mi s-ar răspunde: „Ați înnebunit?” Și așa e: creștinism fără bucurie de viață creștină! Se înjură când trebuie să se plătească impozitul bisericesc. Dar de bucurie nici urmă. Din clipa însă când experimentezi nașterea din nou, află ce înseamnă: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!”

Prietenii mei, am spus de curând tinerilor mei un cuvânt minunat din Biblie: „Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele dreptății” Acesta e Isus - „și vindecare va fi sub aripile Lui.” Ce frumos e! Și știți cum se spune mai departe? „Veți ieși și veți sări ca vițeii din grajd!” Minunat exprimat! Rar găsesc creștini care, de bucurie că au Mântuitor, „să sară ca vițeii”! Din ce pricină nu simțim această bucurie? Răspunsul e simplu: Pentru că nu suntem creștini adevărați. Mă gândesc la scumpa mea mamă. La ea se vedea acea bucurie neînfrânată în Domnul. Mă gândesc la mulți alții pe care i-am cunoscut ca niște creștini radiind de bucurie. Înaintând în vârstă, aș dori și eu

să experimentez tot mai mult bucuria Domnului. Da, dar pentru asta cineva trebuie să ia în serios viața de creștin și să nu aibă numai o spoială de creștinism!

Așa este deci prima latură a vieții creștine. „Este creștinismul o chestiune personală?” Da, viața creștină este foarte personală.

Dar acum vine cealaltă față a monedei. O viață creștină adevărată și vie are și o latură publică, pe care oricine o poate vedea.

2. Viața creștină este o chestiune publică

Latura publică a poziției de creștin constă în primul rând în faptul că cineva se alătură părtășiei celorlalți creștini. E foarte important ce spun acum: Adevărații creștini se alătură celor care vor și ei să fie mântuiți!

În fiecare duminică este serviciu religios. De ce nu ești acolo? „Da”, răspunzi tu, „dar eu ascult programul religios la radio”. Nu vorbesc aici despre cei bolnavi. Ei se pot bucura de un serviciu religios transmis la radio. Dar creștinismul tău nu merge prea departe, dacă nu te atrage spre adevăratul serviciu religios, în adunarea creștinilor!

Pe la anul 300 după nașterea lui Cristos - e deci mult de atunci - asupra imperiului roman domnea un om minunat cu numele de Dioclețian. El fusese sclav, dar mai târziu a fost eliberat și apoi a urcat scara socială până a ajuns împărat. Pe vremea aceea, creștinismul era deja larg răspândit. Împăratul Dioclețian știa că predecesorii lui persecutaseră pe creștini. El însă zisese: „Nu sunt așa de prost încât să persecut pe cei mai buni oameni. N-au decât să creadă ce vor. În împărăția mea să aibă fiecare ce religie vrea”. Era un punct de vedere ciudat pentru un împărat, dar unul foarte bun, căci prinții vor totdeauna să conducă și conștiințele. Acum, împăratul Dioclețian avea un regent mai tânăr, Galeriu, care urma să conducă după el. Și acest Galeriu spusese odată cam așa lui Dioclețian: „Ascultă, Dioclețian! Va fi un mare haos dacă se înmulțesc creștinii. Ei vorbesc neîncetat doar despre regele lor, Isus. Trebuie să facem ceva împotriva lor!” „Ah!”, a răspuns Dioclețian, „lasă-mă în pace cu asta! De 250 de ani îi persecută înaintașii mei pe creștini și n-au reușit să-i extermine. Eu nici nu vreau să încep”. Și aceasta era ceva înțelept din partea lui. Dar Galeriu a continuat să-l bată la cap: „Da, dar creștinii sunt ceva deosebit. Ei spun că ar avea un Duh Sfânt pe care alții nu-L au, și că ar fi mântuiți, pe când ceilalți nu. Aștia-s niște oameni trufași, aroganți. Tu trebuie să faci ceva împotriva lor!” Totuși, Dioclețian a continuat să-l refuze. Atacat iarăși de Galeriu, Dioclețian a cedat în cele din urmă: „Bine, dar ne vom mărgini să interzicem adunările creștine”. Astfel, a fost dat un decret „Poate să fie creștin oricine vrea. Dar creștinii nu au voie să țină adunări. Aceasta este interzis sub pedeapsa cu moartea”. Deci oricine avea dreptul să creadă ce vrea, dar numai ca o chestiune personală, fără a avea dreptul de a se strânge laolaltă! Atunci bătrânii lor s-au adunat ca să analizeze situația: „Ce să facem? N-ar trebui mai bine să renunțăm? Doar, oricine poate să facă ce vrea în casa lui. Nimeni nu va face nimic împotriva acestui lucru”. E foarte interesantă acum concluzia la care au ajuns: „A ne strânge împreună la rugăciune, cântare, predicare, ascultare, aducere de jertfe, ține pur și simplu de viața creștină. Noi vom continua deci ca mai înainte!” Apoi au continuat să se adune în casele de rugăciune. Galeriu triumfa: „Vezi, Dioclețian. Ei sunt dușmani ai statului. Ei nu vor să se supună!” S-a declanșat atunci una din cele mai crunte persecuții pe care le-au suferit vreodată creștinii. Mulți au cedat spunând: „Doar și acasă poți să fii creștin! Noi nu mergem la adunări!” – și și-au salvat viața. Dar Biserica creștină a fost de altă părere: „Oamenii aceștia sunt niște apostatați, unii care s-au lepădat de credință. Cine nu merge la adunările creștinilor este un apostat!”

Ar trebui să se spună aceasta și despre creștinii de astăzi. Există mulți asemenea apostatați în creștinătatea de azi! Creștinii de atunci au avut dreptate când s-au opus decretului împăratului! În Biblie este scris foarte dar: „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obiceiul!” Astăzi ar trebui să spunem: „Cum au aproape toți obiceiul”. De aceea, voi spune tuturor care doresc mântuirea finală: Alăturați-vă adunării acelor care vor în mod serios să fie creștini!

Există multe posibilități de strângere laolaltă a credincioșilor: la biserică, în case de rugăciune, în cercuri biblice de casă, în grupuri de rugăciune, în grupuri de tineret. Vă rog din inimă, căutați părtășia! Un francez mi-a spus odată: „Unora le place să mănânce heringi, altora să meargă la biserică!” Nu, nu este așa! Lucrul e mult mai serios: unii merg în iad, alții se alătură creștinilor. Asta-i

realitatea! Și dacă vrei cu adevărat să-L urmezi pe Isus Hristos, atunci du-te la pastorul tău și întreabă-l: „Unde mă pot alipi? Unde pot să aud mai mult despre Isus Hristos?” apoi du-te acolo unde auzi cu adevărat despre Mântuitorul! Nimeni nu poate să spună: „La noi nu se întâmplă nimic!” Peste tot sunt oameni care-L iubesc pe Domnul Isus. Poate că sunt puțini. Poate că adesea sunt un pic cam ciudați. Dar nu contează. Creștinismul tău este mort, dacă nu iei parte la părtășia creștinilor!

O adunare creștină comportă în total patru elemente: mai întâi cântarea, apoi învățătura, rugăciunea și jertfa. Acestea țin de o adunare creștină. Asta au făcut-o deja primii creștini. Ele sunt exprimări ale vieții noi pe care a dat-o Dumnezeu credinciosului.

Există numai un creștinism, acela unde este părtășie, comuniune între credincioși. În Biblie scrie chiar: „Noi știm că am trecut din moarte la viață pentru că iubim pe frați”. Asta înseamnă totuși: Cine nu este atras spre ceilalți creștini înseamnă că el este încă mort din punct de vedere spiritual!

Nu voi uita minunatul început al primei mele slujbe de pastor de la Bielefeld, unde am slujit într-o parohie ca ajutor de predicator. Nu erau decât o mână de oameni la serviciul religios care se ținea într-o sală parohială. Dar într-o sâmbătă seara, Dumnezeu a făcut să am în Casa poporului – o sală comunistă - o discuție cu militanți, cu liber-cugetători până la ora 1 noaptea. La ora aceea, administratorul ne-a dat afară. Ploua. Pentru prima oară erau adunați în jurul meu vreo sută de oameni, muncitori din parohia mea. Stăteam sub un felinar. Oamenii întrebau, și eu răspundeam. Am vorbit îndelung despre Isus, că El a venit dintr-o altă lume. Vorbisem mult despre faptul că ei sunt nefericiți, că nu e adevărat că nu au păcat, că în fond credeau că există o veșnicie și o judecată a lui Dumnezeu. Pe la ora 2 am spus: „Acum mă duc acasă, oameni buni. Mâine dimineată la 9,30 am serviciu religios. Știu că ați veni cu plăcere, de nu v-ar fi teamă de ceilalți”. Erau toți din Westfalia. În fața mea stătea muncitorul B. Avea cam 35 de ani pe atunci și era un adevărat westfalian. „Mie să-mi fie teamă?”, a replicat el. „Nici vorbă!” Am spus: „Hai, fii calm. Dar să vezi ce-o să auzi la uzină luni dimineată, dacă ai fost duminică la biserică. Și de asta ți-e teamă!” „Nu mi-e teamă!”, a zis el încă o dată. Iar eu i-am repetat: „Omule, tu ai veni cu plăcere, dar...” „Bine!” a spus el, „vin mâine dimineată cu cartea de cântări sub braț!” Iar duminică dimineata - deci după câteva ore - acest westfalian merge voinicește pe străzi cu cartea de cântări sub braț și vine la serviciul religios. În cartier fiecare se cunoștea cu celălalt. Luni seara vine la mine și-mi spune: „Ați avut dreptate. Cei de la fabrică s-au supărat grozav că am mers la biserică. Și atunci am observat ce fel de teroare este asta. Noi strigăm: Trăiască libertatea!, ei suntem totuși robi jalnici ai oamenilor. Le-am aruncat totul în față, inclusiv cartea lor de liber-cugetători. Spuneți-mi acum mai mult despre Isus!” Acesta a fost primul care s-a convertit clar prin mine. Înțelegeți: Totul a început în duminica aceea de dimineată, când el s-a alăturat puținilor oameni de la serviciul religios. El a perseverat, și alții i-au urmat exemplul: se deschisese o breșă. Dumnezeu a continuat apoi să acționeze printre noi. Dar ceea ce mă frapase atunci era că momentul deciziei pentru acești muncitori a fost acela al venirii lor în contact cu credincioșii.

Vă implor, de dragul mântuirii sufletelor voastre - eu nu fac propagandă pentru biserică, nici pentru slujitorii ei, ci e vorba în primul rând de mântuirea voastră, alăturați-vă comunității creștinilor!

Al doilea lucru care aparține laturii publice a unei adevărate poziții de creștin este faptul că fiecare credincios e chemat să mărturisească cu gura ceea ce a găsit în Hristos.

În Germania am ajuns într-o situație absurdă. Iată cum se raționează: „Eu plătesc impozitul bisericesc și astfel las în grija pastorului răspândirea Evangheliei. Nu mai e treaba mea”. Uneori îmi doresc să nu se mai plătească acest impozit pentru ca creștinii, bărbați și femei, să știe că nu e numai treaba pastorilor, ci și a lor, ca Numele lui Isus să fie făcut cunoscut acolo unde se află ei: în serviciu, la birou, la școală. L-ai mărturisit deja pe Isus, fie chiar și printr-o expresie ca: „Hristos a înviat! Adevărat a înviat!” E păcat să înjurăm! Este o rușine înaintea lui Dumnezeu spunerea bancurilor porcoase! Ai mărturisit vreodată: „Eu aparțin lui Isus!”? Atunci oamenii o să ciulească urechile. Și eu vreau să-ți spun ceva: Câtă vreme nu avem curajul de a mărturisi pe Mântuitorul nostru, atâta vreme nu suntem de fapt creștini adevărați!

Isus spune, ascultați-L bine: „Cine Mă mărturisește înaintea oamenilor, pe acela îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri”. Va fi groznic când odată, în ziua judecății, vor veni creștini și vor spune: „Doamne Isuse! Am crezut în Tine!” - iar Isus Îi va spune

Tatălui: „Nu-i cunosc!” „Doamne Isuse, totuși eu am fost...” „Nu te cunosc! Vecinul tău nu a știut că aleargă spre iad! Nu l-ai avertizat niciodată, deși știai calea spre viață. Tu ai tăcut atunci când trebuiai să deschizi gura și să mărturisești pe Mântuitorul!” Atunci vei răspunde poate: „Da, dar eu însumi eram așa de slab în credință!” Iar Domnul Isus îți va spune: „Atunci ar fi trebuit să-ți mărturisești credința ta slabă! Chiar și credința slabă are un Mântuitor puternic! De fapt, nu era nevoie să mărturisești credința ta slabă, ci pe Mine! Nu te cunosc!” - „Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri; dar de oricine care se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri”. Asta spune Isus, și El nu minte. Când vom căpăta iarăși curaj ca să ne deschidem gura?

Trebuie să vă mai spun o istorioară. În urmă cu câteva săptămâni am vorbit într-un oraș din ținutul Ruhr. Conferințele fuseseră organizate de tânărul meu prieten Gustav care conduce un atelier de reparații într-unul din garajele orașului. Acest Gustav devenise un martor bucuros și eficace al lui Isus Hristos, pentru că învățase să-L mărturisească pe Isus la momentul potrivit. Iată-l într-o luni dimineață în atelier. Fiecare povestește isprăvile făcute duminică. Unul spune: „Ne-am îmbătat cu bere până ne-a ieșit pe ochi!” Altul spune istorii cu fete. „Și tu unde ai fost, Gustav?”, este întrebat el. Pe atunci era încă ucenic. „Dimineața am fost la biserică”, răspunde el. „Iar după amiază la cercul de tineret de la Weigle-Haus cu pastorul Busch”. Atunci toți încep să-și bată joc de el, și micul ucenic stă acolo fără apărare! În timp ce toți ucenicii, calfe și maistru, îl atacau cum puteau mai bine, el se simte cuprins de o mare mânie și-și zice: „De ce au creștinii dreptul să se laude cu lucruri rușinoase și nu cu Mântuitorul lor?!” Și chiar în clipa aceea se hotărăște să câștige atelierul pentru Isus. Începând cu ceilalți ucenici, a luat pe fiecare deoparte și i-a zis: „Tu mergi în iad! Hai, vino cu mine la Weigle-Haus în grupul nostru de tineri. Acolo auzi despre Isus! Când a plecat din atelier, după ce și-a luat examenul de maistru, atelierul era schimbat! Eu însumi m-am convins de aceasta. Toți ucenicii făceau parte din grupul nostru de tineri. Trei din calfe erau în Uniunea creștină a tinerilor. În atelier nu mai îndrăzneau nimeni să facă aluzii obscene. Dacă intra vreunul nou și vroia să înceapă o discuție murdară, era avertizat: „Taci că vine Gustav!” Ei căpătaseră respect față de el. Astăzi are un loc minunat și conduce un mare atelier de reparații auto. Dumnezeu l-a binecuvântat, chiar și pe plan material.

Întreb încă o dată: Unde sunt astăzi creștinii care au curajul să deschidă gura ca să depună mărturie pentru Domnul lor?! În măsura în care o facem, creștem duhovnicește.

Este credința creștină o chestiune pur personală? Nu! Noi avem obligația față de lume de a mărturisi despre Isus! Încetează cu tăcerea ta jalnică! Altfel, în ziua judecării, Isus nu te va cunoaște!

Când în timpul celui de al treilea Reich mai mulți dintre tinerii mei de 16, 17 ani au fost înrolați în Arbeitsdienst (serviciul de muncă), le-am dat la toți o Biblie mică și le-am spus: „Fiți atenți! Când ajungeți acolo, puneți încă din prima seară Biblia pe masă, deschideți-o în fața tuturor și citiți-o. Asta va avea efectul unei bombe. Dar a doua zi totul va fi trecut. Dacă n-o faceți din prima zi, atunci n-o veți face niciodată!” Și băieții au făcut așa. În prima zi, Biblia a fost pe masă! „Ce citești acolo?” „Biblia!” A fost ca explozia unei grenade, căci în sânul creștinătății germane se citește orice porcărie, numai Biblia nu! Prietenul meu Paul - din păcate nu s-a întors de pe front - vede a doua zi, când deschide dulapul, că Biblia lui nu mai este acolo. Se uită în jur. Unul rânjește. Atunci rânjesc și ceilalți. „Mi-ați furat Biblia?”, în treabă el. „Mmh”. „Unde mi-ați pus-o?” „Ea este la plutonierul major”. Atunci știe: o să aibă de luptat! După serviciul din seara aceea se retrage într-un colț liniștit și se roagă: „Doamne Isuse, Tu vezi că sunt singur aici și am numai 17 ani. Te rog, nu mă lăsa! Ajută-mă să Te pot mărturisi!” Apoi se duce la plutonierul major și bate la ușă. „Intră!” Plutonierul major stă la birou, pe care este Biblia lui Paul. „Ce vrei?” „Vă rog, domnule plutonier major, să-mi dați înapoi Biblia mea!” „Aha!” El ia Biblia și o răsfoiește. „Aha, deci e a ta?! Nu știi că e o carte foarte periculoasă?” „Ba da, domnule plutonier major, știu. Biblia e periculoasă chiar și închisă în dulap. Chiar și atunci ea produce neliniște!” Bum! Plutonierul major se ridică de pe scaun. „Ia loc o clipă!” Apoi mărturisește: „Și eu am vrut odată să studiez teologie”. „Atunci domnul plutonier major a căzut de la credință?”, întreabă Paul. Urmează o discuție de necrezut, în care acest bărbat de vreo 40 de ani mărturisește băiatului de 17: „În fond sunt profund nefericit. Dar nu pot să dau înapoi, prețul e mult prea mare!” Iar băiatul răspunde: „Bietul de dumneavoastră! Dar Isus ar merita orice jertfă!”

Plutonierul major dă drumul băiatului cu cuvintele: „Ești un om fericit!” „Da, domnule plutonier major”, confirmă Paul - și iese cu Biblia. Începând cu acea clipă, nimeni din tabără nu a mai îndrăznit să-i spună vreun cuvânt! Ah, unde sunt creștinii care au curajul să-și arate pe față convingerile?

Este poziția de creștin o chestiune strict personală? Da! Nașterea din nou și viața de credință au loc în intimitatea inimii.

Este poziția de creștin o chestiune strict personală? Nu! Creștinii se adună la părășii, la serviciul religios, în cămine la grupuri de rugăciune, la studii biblice, la ora tineretului, la cercul femeilor, la cercul bărbaților. Creștinii deschid gura și-L mărturisesc pe Domnul lor. Lumea ar trebui să remarce că Dumnezeu a aprins un foc pe pământ în Isus!